

rești făgăduiește, prin accente interesante sesizabile în montarea *Snoave cu măști* (refăcută după zece ani), o regenerare. Cu idei ingenioase, cu reale calități, dar și cu vizibile neajunsuri, nefinisate, au fost și spectacolele colectivelor din Timișoara și Brăila, cu frumoasa piesă a lui Victor Eftimiu, *Pui de om*.



Creatori din generația tânără au atras atenția prin experimente teatrale originale, îndrăznețe. Despre cele mai bune dintre ele (*Frumoasele pasiuni electrice* — „Tândărică“ și *Lecție de zbor și cor pentru puiul de cocor* — Constanța) s-a scris pe larg, în paginile revistei noastre, la data premierelor respective. Ambele s-au detașat prin insolit, prin atractivitatea jocului scenic; de remarcă că ambele au câștigat în strălucire pe parcursul șirului de reprezentații, prin contactul cu publicul. Și Cristian Pepino, autor al mai multor spectacole bune — printre care *Lecția de zbor...*, *Metamorfoze* după Ovidiu (Constanța) și *Sinziana și Pepelea* (Galați) —, și Irina Niculescu, (*Anotimpurile minzului, Frumoasele pasiuni...*), sînt talente certe, în creația cărora poate scăpăra oricînd sfințea harului. Această scînteie am zărit-o și în recitalurile unor tineri timișoreni: *Dacica* de Tudor Arghezi (regia, Victor Cîrcu) și *Hamlet* de Karel Čapek, susți-

nul de Maria Vlad. Tot la categoria recitalurilor s-a evidențiat, din nou, ingenuosul joc cu păpuși și baloane *Oul* (Botoșani), premiat la Gala păpușarilor din toamna trecută. O echipă de tineri minunitori de la Teatrul de animație din Bacău și-a încercat puterile tot cu dramatizarea *Sabia de foc*, oferind un spectacol convingător.

Succesele scenice ale acestor păpușari nu pot fi, desigur, desprinse de partiturile literare. Actuala ediție a înregistrat, și citeva piese bune și foarte bune, aparținînd unor clasici ai literaturii (Vasile Alecsandri, Tudor Arghezi, Victor Eftimiu), unor scriitori contemporani (Gellu Naum, Bajor Andor, Emilia Căldăraru, Iuliu Rațiu) și unor debutanți (Mircea Oprea, Eugenia Zaimu, Mihai Sin). În ansamblu, însă, recolta pieselor inspirate din actualitate, adresate teatrelor pentru copii și tineret, s-a arătat în continuare săracă, și ca orizont tematic, și mai ales ca valoare literară. Apelurile creatorilor din teatre par să fi rămas fără ecou: scriitorii continuă să ignore această oerintă a politicii noastre teatrale. Dramatizările și scenariile scrise de păpușari sînt doar pretexte de spectacol, nu pot umple golul care persistă în acest sector al literaturii dramatice. Piese pentru cei mici și pentru tineri, premiate la diferite concursuri, nu s-au dovedit nici ele prea grozave. Ce e de făcut ?

**Valeria DUCEA**

---

## NOTE

---

### Restituiri

Publicistica lui Sică Alexandrescu, risipită prin periodicele citorva decenii, a fost antologată de Margareta Andreescu sub titlul *Un drum în teatru* (colecția „Masca“, Ed. Eminescu). Sînt, în marea lor majoritate, impresii fugare, observații ironice, sfa-

turi și îndemnuri. Le-ar fi stat mai bine — în nota lor de ocazional — argheziana emblemă „de prin răsplintii“, căci „drumul“ fascinantul regizor și animator a fost reconstituit, literar, în savuroasele sale memorii: *Un comediant și o fată de familie*, *Povestiri*, *General la patru ani*, *Tovarășul meu de drum*, *tutunul*, *Cu teatrul românesc peste hotare*. Dar, și așa, răzlețe, articolele exprimă o pasiune greu de egalat pentru scenă, parcă demonstrînd cum

trebuie să se scrie despre teatru, măsura vorbei, seninătatea judecății.

Inițiativa editorială e deci întru totul binevenită (deși, pe alocuri, sînt nejustificate omisiuni în text; omisiuni chiar la articolele tipărite în... „Teatrul“ !)

Un substanțial grupaj de texte „Sică Alexandrescu văzut de...“ întregiște imaginea unui om despre care mai avem multe de spus.

**I.N.**